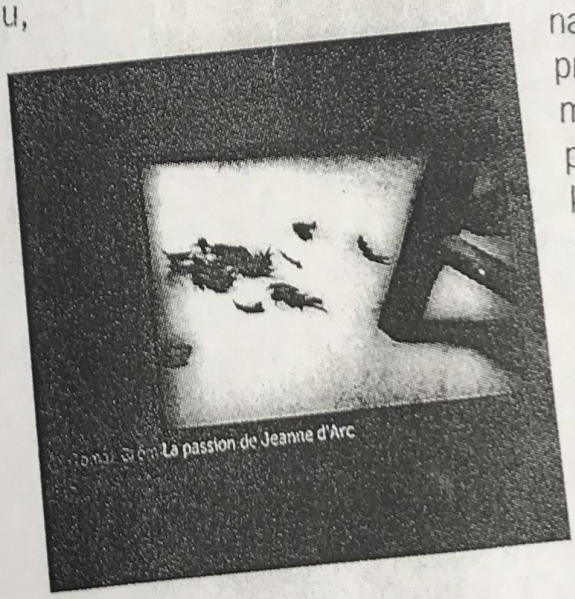
TOMAŽ GROM

Le passion de Jeanne d'Arc *(SyHaPA, 1998)*

Popolnoma prav mi je. Četudi bi skoraj moral biti na tistem koncertu, ko je Tomaž Grom pričujoči projekt za letošnjo Drugo godbo raztegnil v kvartetno inačico, nisem bil. In sedaj se mi ta plošček, ki me kljub nadvse mičnemu dizajnu spominja na kavni zoc, pretaka po ušesih skoraj nepretrgoma - v opomin, da Gromovega koncerta res ne smem zamuditi še enkrat. Vendar pa moram priznati, da cedejka z glasbo, nastalo po filmski predlogi znanega Dreyerjevega filma Trpljenje device Orleanske iz leta 1928, nadvse dobro služi svojemu namenu, četudi črnjave sobe ne razsvetljujejo neme filmske sličice. Drugače povedano - glasba, ki jo je ustvaril ta mladi slovenski basist, nikakor že na prvi prisluh ne da misliti, da je filmska glasba. Vse preveč polna je tudi sama zase. Polna fenomenalnih prebliskov, ki jih Grom lahkotno artikulira v pregovorno okretnem in debelušno počasnem kontrabasu. Neverjetno, koliko živahnosti v tem največjem, najdebelejšem, najglobljem in najbolj pompoznem članu godalske družine. Na trenutke se zdi, da poslušaš

čelo, tako domačno hrapavo te požgečka po ušesih. Grom je mojster instrumenta, temu ni kaj. Pa naj je con arco ali pizzicato, zmeraj ga ukroti z mojstrsko bravuro, ki je pri taki starosti res ne bi pričakoval.

A tehniko - to bi še nekako razumel, to je stvar treninga in trdega garanja. Njegov občutek za idejni lok godbe, ki mora nositi sporočilnost, ta mi ne da miru. Solo projekt, ki se ga običajno lotevajo glasbeniki, ki so že dodobra oklesali mladostne zaletavosti in spoznali, kdaj lahko v lastnem zanosu zapadejo v larpurlartistično flodranje, je prav zato stvar, ki terja zrelega glasbenika. Zrelega, če mislim s tem takega, ki ve, kdaj lahko multipliciranje s semplerji postane plehko, takega, ki ve, kdaj je potrebno disonančni nered prekiniti z ljubko melodijo, pa čeprav kratko. Takega, ki ve, kdaj pognati glasbenega konja iz minimalističnega cepetanja na mestu v hiter drnec neponovljivih pasaž. Grom vse to ve. Pa četudi je to njegov prvi diskografski izdelek.

Ne bom končal s stavkom: "Kaj šele bo, če je že sedaj toliko dobrega." S takimi glorificiranimi stavki so mnogokrat opogumljali mlade talente, ki so se nato sfižili in šli v franže. Tega pri Gromu nikakor ne želim. Premalo jih je.

Rok Jurič